

လုံးချင်းဝတ္ထုသစ်

ပြေပန္နာ

အစိမ်းရောင်အိပ်မက်များမှန်းထလာသော

ဝန် : ဒီ.သိန်းဝေ.ကြည်

"သေသေချာချာကြည့်ပါဦး မမရယ်၊ ကျွန်မ ရှာပေးမယ်နော်၊ မမ ဒီ အနားမှာ ခဏရပ်နေဦး"

ခင်ရီက ပြောရင်းဆိုရင်းနှင့် ဆွဲခြင်းနှင့်အိတ်ကို သူမ အနားမှာ ချထားပြီး တစ်ခါပြန်ထွက် သွားပြန်သည်။ ။

ရပ်တည်လျက်ရှိသော ကမ္ဘာမြေကြီးပေါ်မှ လုံးဝကွယ်ပျောက်သွားချင်အောင် ရှက်စိတ်ဝင် သွားမိသည်။ ။

ကြားဖူးလား။

စေ့စပ်ကြောင်းလမ်းဖို့ ရောက်လာတဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို ကြိုဆိုသူမရှိဘူးဆိုတာ ဖြစ်နိုင်သလား၊ ဖြစ်သင့်သလား။

ဒီမိန်းကလေးက အရှက်မရှိတဲ့ ၊ သိက္ခာမရှိတဲ့ မျက်နှာနဲ့ အဲဒီသတို့သားလောင်းအိမ်ကို သွားရ မှာ လား။

"မဖြစ်သင့် မဖြစ်နိုင်"

ခင်ရီက ပါရမီကားဂိတ်ထဲမှာ ရှာဖွေနေလေလေ ကိုယ့်ကိုယ်ကို ရှက်မိလေလေ ဖြစ်သည်။ ။

တစ်ကိုယ်လုံး ပူလောင် လာပြီး သွေးလှည့်ပတ်မှုတို့ လျင်မြန်ကာ ကတုန်ကယင် ဖြစ်လာ၏။

တစ်လမ်းလုံး ထိုင်လာခဲ့သော်လည်း နူးအစုံမှာ ပျော့ခွေညွတ်ကျလာသဖြင့် အိတ်အနားမှာ ပင် ဆောင့်ကြောင့်လေးထိုင်လိုက်သည်။ ။

ငိုချင်စိတ်ကို ကြိတ်မှိတ်ထားရင်းက -

ဖေဖေရော ... မတွေ့။ ထိုသူ့ကိုလည်း မတွေ့။

"လာကြိုမယ့်သူ မတွေ့ဘူးလား"

ရင်ထဲမှာ ဒိန်းခနဲ မြည်ဟည်းသွား၏။

သူ့ကို ပြန်သွားစေချင်သည် ။

မိမိတို့ ၏ ရုပ်ပျက်ဆင်းပျက်ဖြစ်အင်ကို သူ မတွေ့စေချင်။ သူ့အကူ
အညီကိုလည်း ထပ်မံ၍ မယူချင်တော့ပါ။

"ဘယ်မှာ မှ ရှာမတွေ့တော့ဘူး မမ"

အနားရောက် လာပြီး အလိုက်မသိစွာ ပြောလိုက်သော
ခင်ရီစကားကြောင့် အခိုးအငွေ့အသွင် နှင့် ထိုသူရှေ့မှ
ပျောက်ကွယ်သွားချင်တော့သည် ။

"ဒါဆို အိမ်လိပ်စာရှိလား၊ ကျွန်တော် လိုက်ပို့ပေးပါ့မယ်၊ ကျွန်တော်
ကားငှားပေးမယ်လေ"

"ဟုတ်သားပဲ မမရယ်၊ ကားငှားသွားတာပေါ့၊ လိပ်စာက မမဆီမှာ ရှိ
တာပဲ"

ခင်ရီနှင့် ထိုသူက လိပ်စာကိုတောင်းရင်း လိုက်သွားရန် ပြောစကား
တို့ သည် နားထဲသို့ ပူလောင်စွာ စီးဝင်သွားတော့သည် ။

"မသွားဘူး၊ တစ်သက်လုံး မသွားဘူး ပြန်မယ်၊ လာ ခင်ရီ သွားမယ်"

"ဟာ ... မမကလဲ ညောင်းလို့ သေတော့မယ်"

ခင်ရီက ကားပျက်ပြီး နာရီပေါင်းများ စွာ ကားပေါ်မှာ ထိုင်လိုက်ခဲ့ရ
သည် ကို ကြောက်ရွံ့ဟန် ဖြင့် ငြင်းဆန်လိုက်၏။

"နင့်ဘာသာသွားတော့၊ ပြန်မယ် ကားလက်မှတ်ကို အခုသွားဝယ်မယ်"

စိတ်လိုက်မာန်ပါဖြင့် ကားဂိတ်သို့ ထွက်လာသည့်တိုင် နောက်မှ တကောက်ကောက် လိုက် လာပြီး -

"ခုချက်ချင်း လက်မှတ်ရမှာ မဟုတ်ဘူး ၊ လက်မှတ်တွေက ကုန်နေပြီ၊ ဒီလိုလုပ်ပါလား ဆရာမရယ်၊ တည်းခိုခန်းတစ်ခုမှာ တည်းပြီး အိပ်လိုက်ပါလား၊ မနက်ဖြန်ညနေမှ ထွက်လေ၊ တစ်လမ်းလုံး လဲ ပင်ပန်းလာတာပဲ မဟုတ်လား၊ ပြီးတော့ လမ်းမှာ လဲ မအိပ်တာ"

ပူလောင်နေသောစိတ်ကို ရေအေးနှင့်ဖျန်းပက်လျက် အကျိုးအကြောင်းယှဉ်ကာ ပြောလိုက် သည့် စကားကို လက်မခံ၍ မရတော့ပေ။

"သိပ်အညောင်းမိရင် သွေးလေမလျှောက်ဘဲ လေဖြတ်သွားလိမ့်မယ်"

"

တွန့်သွားသည်။ ။

လေဖြတ်သည့်စကားကို မကြားချင်၊ မကြားဝံ့။ မိခင်လေဖြတ်သွား၍ ပြုစုရတာ နှစ်နှစ် လုံးလုံး စိတ်ပန်းလူပန်းနှင့်။

စိတ်အားလျှော့ကာ သူ့သဘောထားကို လက်ခံဟန်ဖြင့် -

"ကျွန်မ တည်းခိုခန်းကို မသိဘူး"

"ရှိပါတယ်၊ ကျွန်တော် လိုက်ပို့ပါ့မယ်"

ငြင်းဆန်ရန် မျက်လုံးများ နှင့် လှမ်းကြည့်လိုက်စဉ် သူ၏ စူးရှသော မျက်ဝန်းအစုံက သူမ အား နှုတ်ပိတ်လျက် မျက်လွှာကို ကျသွားစေသ

ည် ။

ထူးခြားစွာ ရင်ခုန်နေ၏။

သူကောင်းသလိုစီစဉ်တာကို လက်ခံရုံသာ ရှိတော့သည် ။ မိမိ ဘာမှ မလုပ်တတ်။

ကလေးများ နှင့် တောတောင်ထဲမှာ ကြီးပြင်းလာရသော မိမိအဖို့ ရန်ကုန်မြို့ကို ဒုတိယ အကြိမ် ရောက်ဖူးရုံသာ ရှိသည် ။

သူက မသွားသေးဘဲ မိမိကို စောင့်ကြည့်နေခဲ့တာလား။ တကယ်ဆို ကားပေါ်က လူငါးဆယ် နည်းပါးမက ဂိတ်ရောက်တာနဲ့ ကိုယ့်ပစ္စည်းကို ယ်ယူပြီး အိမ်ပြန်ဖို့ မဟုတ်ရင် ကိုယ်လိုရာ ကိစ္စရှိရာ ကို အမြန်ဆုံး သွားကြတာပဲ။ မိမိတို့ သာ -

သတ်မှတ်ထားတဲ့ အချိန်ထက် လေးငါးနာရီလောက် နောက်ကျပြီးမှ ရောက်လာကာ ကြိုသူ မရှိ၊ သွားစရာနေရာမရှိ။

ဘယ်လောက်ရှက်စရာကောင်းလိုက်သလဲ။ တော်သေးတာပေါ့ မိမိ အဖြစ်ကို ခင်ရီသာသိသူ ရှိပြီး ကျန်တာ ဘယ်သူမှ မသိကြ။

နို့မဟုတ်ရင် ရှက်လို့ ပုံကျသွားနိုင်သည် ။

"တောင်ဥက္ကလာမှာ တည်းခိုခန်းရှိပါတယ်၊ မနက်ဖြန် ညနေ ခြောက်နာရီထွက်မယ့်ကားနဲ့ စာရင်းပေးလိုက်ပါပြီ၊ ဆရာမတို့ ငါးနာရီခွဲ ရောက်ရင် လုံလောက်ပါပြီ"

ဘာမျှမပြောဘဲ သူ စီမံသမျှနာခံလျက်။

"ဆရာမ ဒေါ်ပန်းနုဩ"

ဝန်ထမ်းကတ်နှင့်သာ လက်မှတ်ဝယ်သဖြင့် နာမည်နှင့် အလုပ်အကိုင်ကို သိခွင့်ရသွားသဖြင့် ကျေနပ်မိသည်။ ။

လာကြိုသူမရှိ၍ မျက်စိသူငယ် နားသူငယ်နှင့် ရန်ကုန်မြို့ကြီးမှာ ယောင်လည်လည် ဖြစ်နေ ရှာသည့် မိန်းကလေးနှစ်ယောက်ကို သူ မထားပစ်ရန်နိုင်ပေ။

ထို့ကြောင့် တောင်ဥက္ကလာတွင် တည်းခိုခန်းတစ်ခန်းကို ရှာဖွေပေးပြီး သူကိုယ်တိုင်ပင် ထိုမိန်းကလေးနှစ်ယောက်မသိအောင် ထိုတည်းခိုခန်းမှာ ပင် လိုက်တည်းလိုက်၏။

"ရောက်တုန်းရောက်ခိုက် ရွှေတိဂုံဘုရားသွားဖူးပါလား၊ ကျွန်တော် ပို့ပေးပါ့မယ်"

"ရပါတယ် ကျွန်မတို့ ဖူးဖူးပါတယ်၊ ဒီနေ့တစ်နေ့လုံး အိပ်ပြီး ညနေ ကားစီးရမှာ ပဲ၊ ရှင်လဲ ပြန်အိပ်ပါ၊ ကျွန်မတို့ ဘာသာ သွားပါ့မယ်၊ ဒီ လောက်ဆိုရင် သွားတတ်ပါပြီ၊ ကျေးဇူးအထူးတင်ပါ တယ်"

လိမ္မာပါးနပ်စွာဖြင့် သူ့အား နှင်ထုတ်လိုက်သည်။ ။

ထိုအခါ သူမတို့ နှစ်ဦးအား စိတ်ချစွာဖြင့် အိပ်ခန်းထဲ ဝင်သွားသော အခါမှ သူလည်း ကိုယ့်အခန်း ကိုယ်ပြန်ဝင်ကာ စိတ်ချလက်ချ အိပ်လိုက်၏။

မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို အတင်းအဓမ္မ လိုက်၍ ချဉ်းကပ်ခြင်းအလုပ်ကို သူ ရှောင်ရှားချင် သည်။ ။

သို့ရာတွင် နုနယ်၍ ရိုးသားသော ထိုမိန်းကလေးကို စိတ်မချနိုင်။ မသိမသာနှင့် အဝေးမှ စောင့်ရှောက်ချင်သဖြင့် သူ၏ လာရင်းကိစ္စကို ဖျောက်ဖျက်ထားပြီး နောက်မှ ဖုန်းဆက်တောင်းပန် ရန် တွေးထားလိုက်၏။

မိန်းကလေးနှစ်ယောက်က ညစာကို အပြင်ထွက်မစားဘဲ တည်းခိုခန်းမှာ ပင် မှာ စားပြီး တံခါးပိတ်ကာ အိပ်နေသဖြင့် မိုးလင်းသည် အထိ သူလည်း စိတ်ချလက်ချ အိပ်ရသည် ။

မနက် ခုနစ် နာရီ မှာ ထွက်လာကြပြီး လမ်းလျှောက်ကြကာ နန္ဒဝန်ဈေးဘက်မှာ မုန့်ဟင်းခါး ဝင်စားကြသည် ကို နောက်ယောင်ခံလိုက်ကြည့်ရင်းက သူရင်ထဲမှာ ကြည်နူးနေ၏။

ပန်းနုဩ၏ အပြစ်ကင်းသော မျက်နှာနုလေးကို ကြည့်မဝနိုင်အောင်ဖြစ်ကာ ထိုမိန်းကလေးအား လိုက်၍ စောင့်ရှောက်နေရခြင်းအတွက်ကို အလိုလိုကျေနပ် ဂုဏ်ယူနေမိသည် ။

ထို့အပြင် မျက်နှာလေးကို ခိုးကြည့်နေရခြင်းအတွက် ဆယ်ကျော်သက် လူပျိုပေါက်လေးကို ရင်ခုန်နေလျက်။

သူ ဘယ်လိုဖြစ်သွားရတာလဲ။

ရပ်စောက်နဲ့ ရန်ကုန် နည်းတဲ့ ခရီးအရှည်မိုင် မဟုတ်။ တစ်ခါတစ်ခါ ထွက်လာဖို့ အားယူနေရ သည့်ခရီး။ အခု ကိစ္စနဲ့ လာတာ ရန်ကုန်ရောက်ပြီး ချက်ချင်း ပြန်ထွက်ရတာ တန်ရဲ့ လား။

ဘဝတစ်သက်တာမှာ ရင်ခုန်လှုပ်ရှားစရာ အကောင်းဆုံးသော ကိစ္စတစ်ခုအတွက်ကို သူ နောင်တမရချင်၊ မစဉ်းစားချင်တော့ပေ။

ပန်းနုဩ ဟူသော သိမ်မွေ့ညင်သာသည့် နူးညံ့ဖြူစင်ဟန်ရှိသည့်

ထိုမိန်းကလေးနောက်သို့ လိုက်၍ စောင့်ရှောက်တော့မည်။

ဘယ်ကတက်လိုက်လာသည် မသိ။ ကလေးရောက်မှ သတိထားမိသည် ။ သူ့နောက်ကခုန်မှ မိန်းကလေးတစ်ဦးက သူ့ပခုံးကိုတို့ ကာ တောင်းပန်တိုးလျှိုးသံနှင့် -

"အစ်ကိုကြီး တံခါးနည်းနည်းဖွင့်ပေးပါနော်၊ လေဝင်ရင် မမူးအောင်လို့ ပါ"

"ဪ ... အေး အေး"

နောက်လှည့်မကြည့်ဘဲ ဘေးတံခါးကို ဖွင့်ပေးလိုက်သည် ။ အကွေ့အကောက် အတက် အဆင်းများ သော ကလေးအကွေ့များကို ရောက်လျှင် သူပင်လျှင် ရီဝေဝေဖြစ်ခဲ့ရသည် ။

"ဝေါ"

"ဟော ... ဥဩဆွဲပြီ"

ဘယ်လိုမှ မရည်ရွယ်ဘဲနှင့် နောက်သို့ လှည့်ကြည့်လိုက်မိသည် ။

‘ဆရာဝန်’ ဟူသော အသံနှင့် လက်က သူ့အိတ်ထဲမှ အရေးပေါ် ဘူးရှည်လေးဆီ လှမ်းမိပြီး -

"ရော့ ... ရော့ ... ရှူဆေးအရင်ရှူလိုက်"

မိန်းကလေးနှစ်ယောက် တစ်ယောက်က မူး၍ အန်နေသည် ။ သူ့ဘေးမှ ကောင်မလေးက ကျောကိုထောက်ပေးလျက်။

ဘေးကကောင်မလေးက ရှူဆေးဝှမ်းလေးလှမ်းယူကာ နှာဝသို့ တော့ပေးလိုက်၏။

"ဒီဆေးလေးစားလိုက်"

"မမက ဘာမှ မစားရသေးဘူး"

"မစားရသေးလဲ ရတယ်၊ အမူးသက်သာတယ်"

မူးရီရီ မျက်လုံးလေးက သူ့အား မော်ကြည့်လိုက်သည် ။ နံဘေးမှ ကောင်မလေးက ဆေးတိုက် ရန် ချီတုံချတုံဖြစ်နေစဉ် မူးနေသော မိန်းကလေးက ဘာမှ မပြောဘဲ လက်ထဲမှ ဆေးကိုလှမ်းယူ၍ ပါးစပ်ထဲ ပစ်ထည့်ကာ ဘာကိုမှ ချီတုံချတုံဖြစ်ဟန်မတူ။ ယုံကြည်စိတ်ချစွာဖြင့် သူ့စေတနာကို အသိ အမှတ်ပြုလိုက်သည် ။ စကားတစ်ခွန်းမျှ မပြောဘဲ ယုံကြည်အားကိုးစွာ ကြည့်လိုက်သည့် အကြည့် လေးတစ်စုံကြောင့် သူ၏ လာရင်းကိစ္စများ ပင် ပျောက်ပြယ်သွားသည် အထိ လှမ်းမိုးသွားလေပြီ။

သူ့အရွယ်ကား စိတ်ကူးယဉ်အရွယ်မဟုတ်။ လုပ်ငန်းခွင်ထဲသို့ သုံးနှစ်နီးပါး ရောက်ရှိနေ သည့် ဝါရင့်ဆရာဝန်တစ်ယောက်။

ယူခဲ့သော ခံစားခွင့်ထဲမှ ဆယ်ရက်ယူပြီး ကိုယ်ရေးကိုယ်တာကိစ္စအတွက် စွန့်လွှတ်လာသော သူ၏ ရည်ရွယ်ချက် ပျက်ခဲ့ရလေပြီ။

ထိုအချိန်မှ စ၍ တစ်မိမ့်နှင့် သူမကို ခိုးကြည့်ခဲ့ရသည် မှာ တစ်လမ်းလုံးပင်။

"ယင်းမာပင်ရောက်ရင် ထမင်းနည်းနည်း စားလိုက်၊ အဲဒါဆို လန်းဆန်းသွားမှာ ပါ၊ ရေချိုး ရင်လဲ ချိုးလိုက်ပေါ့"

"ဟုတ်ကဲ့ အစ်ကိုကြီး၊ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်"

နံဘေးမှ ကောင်မလေး၏ စကားသံကိုသာ ကြားရသည် ။ သူမက မျက်လုံးများ နှင့်သာ လှမ်းကြည့်ကာ စကားပြောနေသည် ဟု ထင်ကာ သူ့ရင်တွေ အခုန်မြန်ခဲ့ရသည် ။

လေရစေရန် ပြတင်းပေါက်ကိုဖွင့်ပေးကာ နောက်သို့
အရိပ်တကြည့်ကြည့်နှင့်သာ လှည့်ကြည့် မိသည် ။

သူကလေး ထပ်မူမှာ စိုးမိသည် ။

အိပ်ပျော်နေလား၊ နိုးနေသလားဆိုတာ ခွဲခြားမရပေ။ နေကာမျက်မှ
န်ဝိုင်းလေးက သူနှင့် ကိုယ်တို့ နှစ်ယောက်၏ ရင်တွင်းစကားများကို အ
ကာအကွယ်ပြုထားလျက် -

ဘဝတစ်သက်တာမှာ ရင်ခုန်စရာများ များ လှအောင် လူပျိုကျောင်း
သားဘဝမှ ဆရာဝန် ဖြစ်သည် အထိ ပေါများ လှပေသည် ။

သို့သော် ဦးတည်ရာမရှိ။ ပေါ့ပေါ့ပါးပါး လွတ်လပ်စွာနေလိုသဖြင့်
ဘာကိုမျှ အလေးအနက် မထားခဲ့ပေ။

ခုတော့ -

နွမ်းနယ်သော မျက်နှာလေးကို မကြာခဏ ကြည့်လိုစိတ် အဖော်မိန်း
ကလေးနှင့် တီးတိုးပြော သောလေသံကိုသာ ကြားရသဖြင့် အားမလို
အားမရနှင့် အသံကလေးကိုသာ ကြားချင်မိသည် ။

နဖူးဝင်းဝင်းလေးမှာ ဖုန်များကပ်နေသည် ကို ဖယ်ရှားပေးချင်နေသ
ည့်စိတ်က မကြာခဏ ဖြစ်ပေါ်မိ၏။ ခဏခဏလှည့်ကြည့်လျှင် သူ့အား
သိနေသော အသိများက ရိပ်မိမှာ စိုး၍ နံဘေးမှန်မှ တစ်ဆင့် ခိုးကြည့်ရ
သည် ။

ခရီးမိုင်ရှည်မို့ လှုပ်လှုပ်ရှားရှားနှင့် ညောင်းနေရှာရော့မည်။

ပန်းလေးလို နုနယ်သော မျက်နှာလေးမှာ ခရီးပန်း၍ နွမ်းနယ်နေသ
ည် မှာ သနားစဖွယ်။ ည ၁ နာရီတွင် ရမည်းသင်းကျော်ကျော်မှာ လေ
အိုးပေါက်သွား၍ လေအိုးလဲလှယ်ရသည် မှာ သုံးနာရီ နီးပါးကြာခဲ့ပြီမို့

လိုအပ်သည် ထက်ပို၍ ခရီးကြာကာ နွမ်းနယ်ပင်ပန်းကြရသည်။ ။

သို့ရာတွင် သူမထံမှ ညည်းညူသံ ထပ်မကြားရတော့ဘဲ နှစ်မြိုက်စွာ အိပ်မောကျလျက် ရှိသည် ကို မကြာခဏ ခိုးကြည့်ခဲ့ရသည်။ ။

တစ်မိမ့်မိမ့် ကြည့်လေ ရင်ထဲမှာ စွဲနစ်လေမို့ ရန်ကုန်ရောက်ရောက်ချင်း လာကြိုသူမရှိသဖြင့် ချက်ချင်း ထပြန်ချင်အောင် စိတ်ရှုပ်သွားသည့် ထိုမိန်းကလေးနားမှ ခွဲခွာကာ ထားရက်လိုစိတ် မရှိ တော့ပေ။

"ဘယ်ဘဝက ရေစက်ပေလဲ မသိတော့၊ မြင်မြင်ချင်း စွဲလမ်းစိတ်ဆိုတာ ဘယ်လိုမှ ဖျောက်ဖျက်လို့ မရပါလားကွာ"

ရင်ထဲမှာ တီးတိုးရေရွတ်ရင်းက နန္ဒဝန်ဈေးထဲဝင်သွားသော သူမ နောက်သို့ မသိမသာ လိုက်ကြည့်ရင်းက လမ်းမှားကာ မျက်စိလည်သွားမှာ စိုးရိမ်နေမိသည်။ ။

"မမ ဒီအဆင်လေးက မမနဲ့ သိပ်လိုက်မှာ ပဲနော်၊ ဝယ်လိုက်ပါလား မမရယ်၊ အမှတ်တရပေါ့"

အဖော်မိန်းကလေးက ဆယ်ကျော်သက်မိန်းကလေးပီပီ အဆင်ဆန်းလေးများ ချိတ်ဆွဲထား သည့် ဆိုင်နားရောက်သောအခါ တိုက်တွန်းလိုက်၏။

"နေစမ်းပါ ခင်ရီရယ်၊ လမ်းခရီးက အဝေးကြီးပဲ၊ ဒီခရီးနဲ့ ဒီခရီးက နီးတာမှတ်လို့ ၊ အလာ တုန်းကလဲ ကားပျက်တာတွေ့လား၊ အပြန်မှာလဲ ဘယ်လိုနေမလဲ မသိဘူး၊ ငွေဆိုတာ အပိုမကုန်ရ ဘူး၊ လိုလိုမယ်မယ် သိမ်းထားရတယ်ကွယ်၊ ကိုယ့်အရပ်ဒေသမှ မဟုတ်တာ လိုအပ်တာပဲ ဝယ်ရတာ ပေါ့"

လေသံအေးနှင့် ဖျောင်းဖျပြီး လိမ္မော်သီးနှင့် ပေါင်မုန့်၊ ပဲမုန့်၊ အချဉ်

ထုပ်များကို ရှာဖွေကာ ဝယ်လိုက်သည်။ ။

သူ့ဘဝတစ်သက်တာတွင် ငယ်စဉ်ကတည်းကစ၍ ယခုအချိန်ထိ အသီးအရွက်ဈေးထဲသို့ တစ်ခါမှ မရောက်ဖူးပေ။ ရှုပ်ထွေးလွန်း၍ သူ့ကိုယ်တိုင် မျက်စိလည်နေသည်။ ။

မိန်းကလေးနှစ်ယောက်ကတော့ ဈေးသွားဈေးလာမို့ အဝင်အထွက်မှာ လမ်းမှားစရာ မလိုပေ။

"ကားက အကြာကြီးစီးရမှာ ၊ လမ်းများများ လျှောက်ကြတာပေါ့နော် မမ၊ မရောက်ဖူးတဲ့ နေရာတွေကို လျှောက်ကြည့်ရအောင်"

"သိပ်မကဲနဲ့ ခင်ရီရယ်၊ ကားလမ်းဘေးမှာ လျှောက်ရင်း မတော်တဆတွေ့သွားဦးမယ်၊ ကားပျက်တာဟာ ငါ့အတွက် ကုသိုလ်ကံကောင်းတာပဲပေါ့"

"ဒါပေမဲ့ ဖေကြီးက ဘာဆက်လုပ်ဦးမလဲ မသိဘူး"

"ဂရုမစိုက်ချင်တော့ဘူး ခင်ရီ၊ ငါ့ဘက်က ဝတ္တရားကုန်သွားပြီပဲလေ၊ ကဲပါ ဒါတွေ ပြောမနေ ပါနဲ့ တော့၊ ဈေးထဲမှာ ပဲ လျှောက်ကြည့်ပြီး တည်းခိုခန်းပြန်ရေချိုးမယ်၊ ပြီးတော့ ထမင်းထွက်စား မယ်၊ တစ်ရေပြန်အိပ်ပြီးမှ ညစာကိုဝယ် လာပြီး လမ်းရောက်မှ စားတာပေါ့"

ပန်းနုခြယ်၏ အမိန့်သံဆန်ဆန်ပါသော လေသံကိုနားစွင့်ရင်း သူ့ရင်ထဲ ပြုံးလိုက်မိသည်။ ။

"မေမေလဲ ဆရာမပဲ၊ ဖေဖေကို အမြဲဆရာလုပ်ပြီး အမိန့်ပေးနေတတ်တာပဲလေ"

သူ့ရင်ထဲတွင် ကွယ်လွန်ပြီးသော မိခင်အား တမ်းတမ်းတတနှင့် သတိရမိပြီး ထိုအမိန့်သံ လေးနှင့် ဆရာလုပ် အမိန့်ပေးနေသံကို ဖေဖေသ

ည် ကျေနပ်စွာ နာခံခဲ့သကဲ့သို့ သူလည်း ပဲ မိမိအပေါ် အမိန့်ပေးလာမည့်
မိန်းကလေး၊ လွမ်းမိုးချုပ်ကိုင်နိုင်မည့် မိန်းကလေးကို လိုချင်လာမိသည်
။ ပိုင်ဆိုင် ချင်လာမိသည် ။

မိမိဘဝ၏ လစ်ဟာမှုအတွက်ကို ဖြည့်ဆည်းပေးစေလိုသော ဘဝရဲ့
ဆရာမတစ်ယောက် အလိုရှိနေလေပြီ။

မိမိအသက် သုံးဆယ့်သုံးနှစ်ရှိပြီမို့ အိမ်ထောင်ပြုရန် သင့်တော်ပြီဟု
အများ စုနှင့် ဖခင်က ပြောပြီး သတိပေးခဲ့သည် များကို သတိရကာ ပြီး
လျက် -

"စိတ်ချတော့ ဖေဖေရေ၊ ဒီတစ်ခါ ချွေးမလောင်းကိုတော့ ဖေဖေ လာ
ကြည့်ပါတော့လို့ စာရေး ခေါ်နိုင်ပြီပဲ"

ဟု ရင်ထဲမှာ ကြွေးကြော်ရင်းက ပန်းနုငယ်တို့ အား မျက်ခြည်မပြ
တ် စောင့်ကြည့်နေပြီး နောက်မှ တကောက်ကောက်လိုက်လျက် ဆယ်
ကျော်သက် လူပျိုပေါက်လေးများ ပိုးသလို ပိုးနေမိ သည် ။

အချိန်ကုန်စမ်းပါစေကွာ။

"ဟင် ... မမ ဟိုမှာ ကြည့်စမ်း"

ခုံနေရာရပြီး ပစ္စည်းများကို နေရာတကျဖြစ်အောင် ထားသိုနေစဉ် ခ
င်ရီက လက်တို့ ကာ တီးတိုးပြောလိုက်သဖြင့် သူပြောရာကို ငဲ့ကြည့်လို
က်စဉ် ရုတ်တရက် ပါးစပ်ဟကာ အံ့အားသင့်သွား ၏။

"ဟင် ..."

မနေ့က မိမိတို့ အား ကူညီ၍ တည်းခိုခန်းငှားပေးသူ။

နှုတ်ခမ်းလေးတွန့်ကွေး၍ ပြုံးပြသော သူ့အပြုံးကို သူကလည်း အသိအမှတ်ပြုသောအပြုံး နှင့် ပြုံးလိုက်သည်။ ။

ဘေးချင်းကပ်လျက်ခုံမှို ခင်ရီက နှုတ်ပေါ့ပါးစွာ အလျင်နှုတ်ဆက်လျက် -

"အစ်ကိုကြီး ချက်ချင်းပြန်ပါလား"

"ဟုတ်တယ်၊ ကိစ္စပြီးတော့ ပြန်တာပေါ့၊ အလကား တည်းခိုခန်းခကုန်တယ်လေ"

ပြောပြီး သူ့မျက်လုံးများက ပန်းနုဩဝါကို စွေကြည့်လိုက်သည်။ ။

ပန်းနုဩဝါက မျက်လုံးလေးစွေကြည့်ကာ ပြုံးတုံ့လုပ်လိုက်၏။

ဆရာမပီပီ သူ၏ လုပ်ကြံအပြောကို သဘောပေါက်ဟန်တူသော မျက်လုံးအစုံဖြင့် တစ်ချက် လှမ်းကြည့်ရုံသာ ကြည့်လိုက်သည်။ ။

ခုချိန်ထိ ပန်းနုဩဝါ နှုတ်ဖျားက သူ့အတွက် စကားသံကို မကြားခဲ့ရဖူးသေးပေ။

"အစ်ကိုကြီးက ဘယ်ပြန်မှာ လဲ"

"ရပ်စောက်"

"ဟုတ်လား၊ ကျွန်မတို့ က ဗထူး၊ အစ်ကိုကြီးကို တစ်ခါမှ မမြင်ဖူးဘူး"

"ဒို့ ရပ်စောက်ကိုရောက်နေတာ နှစ်နှစ်ကျော်နေပြီလေ"

"ကျွန်မတို့ က တစ်နှစ်ကျော်ပဲ ရှိသေးတာ၊ အစ်ကိုကြီးက ဘာလုပ်လို့လဲ"

"ခင်ရီရယ်"

ဟန့်တားသံသဲ့သဲ့လေး ထွက်ပေါ်လာသည်။ စပ်စုရန်ကော ဟူသော အကြည့်နှင့် လှမ်းကြည့်၍ အပြစ်တင်သောအရိပ်များ။

"ကိုယ်က ဆေးရုံမှာ လုပ်တယ်"

"ဆရာဝန်" ဟု မပြောလို၍ တမင်လျှို့ပြောလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။

"ဆေးပေးတဲ့ နေရာမှာ ကျွန်မတို့ အသိတစ်ယောက်ရှိတယ် ကိုဝင်းအောင်တဲ့၊ ဆရာမ တစ်ယောက်ရဲ့ ယောက်ျားပဲ"

ခင်ရီအား လျှာရှည်ရန်ကောဟူသော မျက်လုံးအစုံဖြင့် အပြစ်တင်နေသော ပန်းနုခြယ်၏ မျက်လုံးများကို ဥပေက္ခာပြုလိုက်၏။

ခင်ရီ စပ်စုတတ်၊ စကားများ တတ်၊ အသိဖွဲ့တတ်သည့် ဗီဇလေးကို ဘယ်တော့မှ ဖျောက်ဖျက် မရချင်။

သူကတော့ ခင်ရီ၏ ဗီဇကလေးကို အထူးကျေးဇူးတင်ရပေမည်။

"မောရှမ်းမြေပြန့်သို့ ခရီးသွားလိုက်ပါကြမည့် တိုင်းရင်းသား ညီအစ်ကိုမောင်နှမများ ခင်ဗျား၊ ကျွန်တော်များ ၏ ရွှေမန်းသူ အမြန်ယာဉ်သည် မကြာမီအချိန်အတွင်း မဟာရန်ကုန် မြို့တော်အတွင်းမှ လွမ်းစရာ မောမြေရှမ်းတောင်တန်းများ ဆီသို့ ဦးတည်သွားပါတော့မည် ခင်ဗျား"

"ရှမ်းမလေး ကားကိုစီးပြီး မောတောင်ကုန်းများ ဆီသို့ လိုက်ပါစီးနင်းရန် စာရင်းသွင်းပြီးမှ ရွှေမန်းသူကားဖြစ်နေခြင်းအတွက် စိတ်ထဲမှာ စနိုးစနောင့် ဖြစ်မသွားကြပါနဲ့ ခင်ဗျား၊ တစ်ခါတလေ ရှမ်းမလေးလဲ

လောကီသားလို အဆင်မပြေဖြစ်ခဲ့ရလို့ ရှမ်းမလေးရဲ့ အစ်မရင်း ရွှေမန်း သူကို အကူအညီ တောင်းလိုက်ရခြင်းဖြစ်ပါတယ်။ ရွှေမန်းသူနဲ့ ရှမ်းမလေးဟာ အဖတစ်ဦးတည်း၏ သမီး ရင်းများ ဖြစ်၍ ညီအစ်မ အရင်းအချာများ ဖြစ်ကြပါတယ်။ ဒါကြောင့်မို့ တစ်ဦးကိုတစ်ဦး ကူညီ ရိုင်းပင်းစွာနဲ့ ရှမ်းမလေး အဆင်မပြေလျှင် ရွှေမန်းသူ၊ ရွှေမန်းသူ အဆင်မပြေလျှင် ရှမ်းမလေး ပြေးဆွဲပေးနေကျ။ အဖတစ်ဦးတည်း အမည်ကွဲညီအစ်မများ ဖြစ်ပါတယ်။ ဒါကြောင့် စိတ်ထဲမှာ စနိုး စနောင့် မဖြစ်ကြပါနဲ့ လို့ မေတ္တာရပ်ခံအပ်ပါတယ် ခင်ဗျား။"

စကားပြောကောင်းသော ကားနောက်လိုက်ကြောင့် ပန်းနုဩယ် နှုတ်ခမ်းလေး တွန့်ကွေးရုံ ပြုံးလိုက်သည် ကို သူ မြင်ဖြစ်အောင် မြင်လိုက်သေးသည် ။

ခင်ရီက ကလေးအရွယ်ပီပီ ဟန်မဆောင်ဘဲ တခစ်ခစ် ရယ်မောရင်း က ပန်းနုဩယ်ကို လက်တို့ နေ၏။

ပန်းနုဩယ်က အလိုက်သင့် ပြန်ပြုံးပြလိုက်သဖြင့် ပန်းနုဩယ်သည် လူတစ်ဖက်သားအား ညှာတာတတ် အားနာတတ်သူဖြစ်ကြောင်း အလိုလို ရိပ်မိလိုက်သည် ။

ကားလမ်းတစ်လျှောက် ရပ်နားမည့် ခရီးစဉ်များကို ကြေညာလျက်ရှိနေသည် ကို စိတ်မဝင် စားနိုင်ဘဲ မူးတတ်သော ပန်းနုဩယ်အတွက် လိုအပ်သည့်ဆေးများ သံပရာပေါင်းများ ပါသည့်အိတ် ကို ကိုယ်နှင့်မကွာထားထားလျက် -

"ပန်းနုဩယ် ကောင်းကောင်း အနားယူခဲ့သလား"

"ရှင် ..."

ရုတ်တရက် ကြောင်သွား၏။ သူ့နာမည်ကို ခေါ်ပြောလိုက်၍ အံ့အား သင့်သွားဟန်တူသည် ။ နောက်မှ လက်မှတ်ဝယ်သည့်ကိစ္စကို သတိရ ကာ ယဲ့ယဲ့လေး ပြုံးလိုက်၏။ ခင်ရီက သူမကိုယ်စား ဖြေလိုက်၏။

"မနေ့ညကရော၊ ဒီနေ့ နေ့လယ်ကပါ မမက ပြည့်ပြည့်ဝဝ အိပ်ပြီး အနားယူလိုက်ပါတယ်"

"ကောင်းတာပေါ့၊ လမ်းမှာ သိပ်မူးမှာ မဟုတ်တော့ဘူး"

"ဟုတ်တယ် ဟုတ်တယ်၊ ဒီကိုမလာခင်တုန်းက မမ စိတ်ဆင်းရဲပြီး အိပ်မပျော်တာ၊ အခုတော့ စိတ်ချမ်းသာပြီး အိပ်ပျော်စားဝင်သွားပြီလေ"

ရိုက်မစစ်ရဘဲနှင့် အကြောင်းအရာတစ်ခုကို တစ်စွန်းတစ်စ သိလိုက် ရသဖြင့် သူ အံ့အားသင့် သွားသလို၊ ပန်းနုခြယ်ကလည်း ခင်ရီ၏ ပေါင် ကို ဆွဲကုတ်လိုက်သည် ကို တွေ့လိုက်ရ၏။

ပျက်ယွင်းသွားသော အခြေအနေကို သူ ဝင်၍ ထိန်းပေးလိုက်သည် ။

"ဟုတ်တာပေါ့၊ အိပ်ရေးဝမှ ခရီးကြမ်းတဲ့ ဒဏ်ကို ခံနိုင်မှာ ၊ မနေ့ည က ချက်ချင်းပြန်ထွက် ဆိုရင် ညည်းပါခံနိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး ၊ ဒါပေမဲ့ မပူ ပါနဲ့ ၊ ကလောရောက်ခါနီး ယင်းမာပင်ရောက် ကတည်းက ကျွန်တော် က ဆေးကြိုတိုက်ထားမှာ ပါ"

"ကျေးဇူးတင်ပါတယ်" ခင်ရီ နှုတ်ဖျားမှ ပြောလိုက်သလို ပန်းနုခြယ် မျက်လုံးများ နှင့် ဖွင့်ဟ ပြုံးလျက်ရှိသော အပြုံးများက ကျေးဇူးတင်ကြောင်း ပြောနေသလိုလိုပင်။

လုံလောက်ပါပြီ။ ကျေးဇူးဆိုတာထက် ပန်းနုခြယ်၏ အသိအမှတ်ပြု မှုကို ပို၍ လိုလားမိ သည် ။

မကြာမီ ဆောင်းဘောက်စ်မှ သီချင်းသံထွက်ပေါ် လာပြီး ကားရှေ့ပို

င်း တိစ္ဆိဗန်သားပြင်မှာ ကာရာအိုကေ တေးသရုပ်ဖော်ပုံက စိတ်ကူးယဉ်
စရာပင်။

စိုင်းထီးဆိုင်နှင့် ခင်မောင်တိုးကိုသာ နှစ်သက်တတ်သော သူတို့လို
လူကြီးမရောက်တရောက် လူလတ်ပိုင်းအတွက် အထူးသင့်လျော်သော
စိုင်းထီးဆိုင်၏ တောင်ပေါ်ဒေသသီချင်းများ ။

ကြည်နူးစရာ လွမ်းဆွတ်စရာပင်

ဘယ်တော့မှ မရိုးနိုင်သော သီချင်းများ ။

ပန်းနုဩယ် ကတော့ သူ့လိုခံစားနိုင်ချင်မှ ခံစားနိုင်ပေမည်။ အပြန်ခ
ရိုးအတွက်ကို ဂုဏ်တော် ရွတ်ကာ တတွတ်တွတ်နှင့် ဆုတောင်းနေ၏။

ခင်ရီကတော့ တိစ္ဆိဗန်သားပြင်ပေါ်မှာ အာရုံစိုက်ရင်း ခြေထောက်အ
စုံက စည်းချက်ညီ လှုပ်ရှားလျက်။

သူ့ရင်ထဲမှာ တော့ အလိုလို ပြီးပြည့်စုံသွားတော့သည် ။ အလွန်အမီ
ဟွယ်ရှိသော ခရီးသွား တစ်ခုပင် ဖြစ်လေသည် ။

မနောကမှ တွေ့ရသော ပန်းနုဩယ်အား သူ ဘာလို့ စွဲလမ်းပြီး မခွဲနိုင်
မခွာနိုင် ဖြစ်မိသွားပါလိမ့်။ ဒီမိန်းကလေးအတွက် ဘာကြောင့် စိုးရိမ်နေ
ပါလိမ့်။

ရှေးရေစက်ကြောင့်ပေလား။

ပန်းနုဩယ်လေး အနားမှာ ပါလာလျှင် အရာရာဟာ ပြီးပြည့်စုံပြီ၊ လုံ
လောက်သွားပြီပဲ။

